

RUPSEN OP PELARGONIUM (LEPIDOPTERA). Wat de mededeling van de heer Lempke hierover in *Ent. Ber., Amst.* 44 (11): 175, 1984, betreft het volgende:

In de bloemperken hier in Rotterdam is *Mamestra brassicae* (Linnaeus) een veel voorkomende rups op Pelargonium. Ik schat hem even talrijk als *Phlogophora meticulosa* (Linnaeus). *Autographa gamma* (Linnaeus) zie ik veel minder. Deze zomer [1984] vond mijn vrouw op een Kamperfoelieblad op het balkon een fraai legsel van een uil dat ook van *brassicae* bleek te zijn. De rupsjes aten nauwelijks van de Kamperfoelie maar voornamelijk van Pelargonium.

Ik herinner me een sterke aantasting van Pelargonium binnenshuis een jaar of twintig geleden, veroorzaakt door *Pyrrhia umbra* (Hufnagel). Op de op zolder overwinterende planten hebben we een enkele maal een eenzame rups gevonden. Daaruit kweekten we *Xestia c-nigrum* (Linnaeus) en *Noctua comes* (Hübner).

N. W. Elfferich, Mathenesserdijk 95c, 3027 BE Rotterdam.

LITHACODIA DECEPTORIA (SCOPOLI) (LEPIDOPTERA: NOCTUIDAE). Op 19.VI.1984 wandelde ik op een brede zandweg in de boswachterij Gieten (Dr.). Eén berm was begroeid met gras, heide, tormentil en walstro. Toen ik al lopende met een stok door deze vegetatie streek vlogen er telkens vlinders op die me eerst deden denken aan spanners, omdat ze in rust de vleugels horizontaal hielden. Later bleek dat ze tot de uilen behoorden, en wel tot de bovengenoemde soort. Een paar exemplaren heb ik kunnen vangen; ze kwamen er vrij talrijk voor.

Volgens gegevens uit de catalogus van Lempke (Supplement 13, *Tijdschr. Ent.* 109: 244, 1966) is de vlinder plaatselijk zeer gewoon in het zuiden van Limburg, en wordt ook op verschillende plaatsen in het oosten van het land waargenomen. Maar deze gegevens zijn al meer dan twintig jaar oud en de situatie kan sindsdien heel wat veranderd zijn. In ieder geval is Gieten de meest noordelijke vindplaats in Drenthe.

W. Oord, Rembrandtkade 79, 7412 HE Deventer.

NEW, T. R., 1984. INSECT CONSERVATION — AN AUSTRALIAN PERSPECTIVE. Series Entomologica 32. pp. XIII, 184, ca. 250 referenties, index ca. 6 kolommen. Dr. W. Junk, Dordrecht &c, ISBN 90-6193-507-5. Gebonden, prijs Dfl. 110,—.

Natuurbescherming heeft een ethische, een wetenschappelijk-zakelijke, en een sentimentele component. En de laatste, die het minst zou mogen wegen, is in veel gevallen de motor. Naast onbekendheid van het grote publiek met insekten zal dat de reden zijn waarom bescherming van insekten zo langzaam op gang komt — en dan nog primair voor vlinders.

Daar komt bij, en dat is een van de zaken die juist in dit boek een grote nadruk krijgt, dat onvoldoende taxonomische kennis entomologisch geïnteresseerde natuurbeschermers vrijwel weerloos maakt tegen ongeïnteresseerde, of zelfs onwillige, autoriteiten.

Het boek van New is opmerkelijk omdat het gecentreerd is op de situatie in Australië — een continent met een bijzonder groot aantal insektengroepen dat biologisch of in evolutionair, systematisch opzicht van zeer grote betekenis is. Na bespreking van de achteruitgang van de Australische entomofauna, en van de prioriteiten die daaruit voortvloeien, bespreekt hij de mogelijkheden van beschermen van afzonderlijke soorten, en van gehele habitats. Het belang van inventarislijsten wordt duidelijk gemaakt, alsmede die van indicator-soorten, en de bijdrage die amateurs en professionals elk op hun gebied kunnen leveren. Wat, een beetje tussen de regels, het meest naar voren komt is dat insektenbescherming primair betekent management van de publieke opinie.

Ik heb niet het gevoel dat er in dit boek veel nieuws naar voren werd gebracht, ook al omdat veel gegevens anecdotisch zijn en blijven. Anderzijds bestaat er over insektenbescherming in zijn algemeenheid niet veel literatuur, zeker niet waar het een gedeeltelijk tropisch gebied betreft. Toch is het boek ook voor entomologen en natuurbeschermers buiten Australië van waarde, omdat veel voorbeelden, noodgedwongen, ontleend zijn aan de situatie in West-Europa. — W. N. Ellis.